

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

VYHODNOCENÍ KRAJSKÉHO KOLA
CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽE
POŽÁRNÍ OCHRANA OČIMA DĚTÍ A MLÁDEŽE
ROČNÍK 2022

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

Počet zúčastněných dětí: 751

Počet zúčastněných MŠ: 12

Počet zúčastněných ZŠ: 25

Počet zúčastněných SDH: 46

Kategorie L 1

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

žáci 3. – 5. ročníku ZŠ

Hasiči
Dorota Dražská

Hasiči, hasiči
už jedou dříve po byči.
Nasedají do vozů,
nebojí se provozu.

Lapnou klíčnou síťku
a na chvíli jsou v berému...
Požár, vícha, nehoda,
pro hasiče pohoda.

Jsou to spální chlapíci,
vysobují hadici,
vypouívají plošinu,
neudělají žádnou koninu.

Kočka na stromě se bojí,
síťní se rojí,
auto v hrozi,
zachrání se hasiči svoji.

Hasiči

O hasičích jsem si donedávna myslela, že jsou to lidé, kteří pomáhají jen při požárech. Ale není tomu tak.

Jsou to stateční lidé mezi námi, kteří nasazují své životy při různých nebezpečných událostech a živelných pohromách. Nejen tedy při požárech, kdy hasí ohně a zachraňují uvězněné lidi nebo zvířátka z plamenů a dusivého kouře. Ale jejich pomoc najdeme i při různých katastrofách jako je například lavina. Pomáhají s hledáním zraněných osob, kteří zde uvízli. Jejich pomoc vyhledáme i při povodních, hájfunech, tsunami, cyklónech, vichřicích, otásech, sopečných výbuchích, zemiřesení, sesuvech půdy a při mnoha dalších katastrofách.

Byť hasičem není zkrátka jednoduché, není to jenom o tom, že zachraňuje lidské životy. Z domova odchází s pocitem, že se už nemusí vrátit za rodinou. Na druhou stranu můžeme mít dobrý pocit ze zachrany lidského života. Co si o tom myslíte. Vždy!

Jsem ráda, že hasiče máme, bez jejich pomoci bychom se neobešli. Chápejte jim

NESNADNÝ ÚKOL

Byl pátek, teplý jarní den a mišim se netušil od osabních. Snad jen malou drobností. Mike, až 5. třídy, šel se školou domů a přemýšlel o domácnosti úkolu se slohu. Oni učitelka jim zadala, že mají napsat o tom, čím by chtěli být až budou velcí. Jako malý kluk ani o tom, že bude populárním nebo traktoristou. „To je ale přitě dělní,“ pomyslel si. „No nic,“ řekl polohlasně, „snad mě během víkendů ještě něco napadne.“ V sobotu ráno, když Mike vstal, uvědomil si, že ani práce mnoho povolání. Lékař, stagiér, lékař nebo učitel. Ale nic se toho nebylo ho, co by opravdu chtěl jednou v životě dělat. „Bíra nebude do slohu psát nesmysly nebo šití,“ narýpěl. Vícem, když se díval v obývacím pokoji na televizi, cítil, že se mu pomalu zavírají oči. Poslední, co byl schopný vnímat, byla houkotící siréna pod okny jejich paneláku a blikaající světla z televize. V tu chvíli usnul a zaděl se mu sen. Mike v hasičském obleku, přilbě a s dýchacím přístrojem vbíhá do hořícího domu. Nášlehlý ho jeho spolupracovníci a kamarádi s nakaženými hadicemi a proudnicemi. V domě je spánek křík, pláč a lidé panikaří. Mike však zachovává jasnou hlavu a čistou mysl. Už, co má dělat. Zachránit osoby, avíráta a špruce potom majitel. Probití skrz plameny a dým, v náručí nese pláčící dítě. Těmku však dočlová k rozhodnému sledání, když Mike předává dítě jeho vypravení mamince, kterou se podává zachránit chvíli před ním. Mike vyhovává na tváři úsměv a více se opět vrátit plamenům. Nemyslí na nic jiného než na zachráněnou životů. Na sebe vůbec nemyslí. Je to jeho povinnost a poslání. Spolu se svými kamarády zachráně všechny lidi z hořícího domu. Když se vrací zpět k hasičskému vozu, Mike zahlédne v rohu chodby přitřčené malé dítě. Váme ho do náručí a povídá: „Bojdi, když

memiči být.“ Ojich se k němu přikuli a oba vyjdou ven na ulici. K Mikeovi běží malé holčička a volá: „Bare hasiči, moe Vám děkují, že je mišim Alík.“ Mike se usměje, je vyčerpaný, ale šťastný. Věděl, že svou volání celou skupinu hasičů a říká: „Chlapi, dobrá práce!“ Všichni nasadnou do hasičského auta a vrací se zpět na stanicí. Vtom se Mike probudí. „To je ono, už vím, o čem budu psát,“ říká rozhodně. „Bá budu velký, chci se stát hasičem! Nemě to jen obyčejní povolání, je to poslání! A i já chci být jednou členem hasičského týmu, jedním z těch, kteří dnů a denně nasazují své životy a pomáhají.“

Kategorie L 2

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

žáci 6. – 7. ročníku ZŠ a
1. – 2. ročníku osmiletých gymnázií

TĚŽKÁ DOBA

Je krásný slunečný jarní den uá téměř před dvěma lety. Nedávno se právě začal duben, ale příroda se uá krásně probouzí. Vnímám ho v lesním roce a dost víc měš dřívě, protože příroda je téměř jediným místem, kam se můžu. Sedíme s rodiči a mladším bratrem, na dřevěné lavičce u lesa nad naší vesnicí, odkud je docela hezký výhled nejen na vesnici, ale i na hlavní silnici. Silnice bývala vždy plná rychle jedoucích aut spěchajících na obě strany, bylo těžké jí i přejít. Jež se teď je i ona poloprázdna, podobně jako ulice a náměstí ve městech, parky i školy. Celou naši zemi, vlastně i celý svět zasáhl koronavirový, malý neviditelný, ale silný, nepřátelský a nakazivý virus, který úplně všechno změnil. Všude vládnou strach a pohoda viru, nechodíme do školy ani na krovyčky, většina obchodů je zavřená. A to ještě nevíme, že toho všeho je jen začátek, že koronavirus tu s námi bude hodně hodně a měsíců, že situace s ním bude ještě mnohem horší.

A pak ho vidím. Co silnici se řene velké hasičské auto s blížícími majáky. Hasiči jsou i v této těžké době stále připraveni pomáhat. Někteří mají problém ve práci. V televizi jsem viděla hasiče rozvázející roušky, respirátory a desky, provádějící dezinfekci veřejných prostor a budov, pomáhající v domovech důchodců, ústavech a nemocnicích. A k tomu jim pomáhá všechno jejich obvyklé práce. Hasiči požární, zachraňují životy při nehodách, řeší záplavy, popadané stromy, volají se voda a další katastrofy. Jako první jsou voláni do hornatých povíšených vesnic a pomáhají tam, kde se dá. Myslím si, že i oni mají někdy strach. jsou to přeci jenom jen lidé a masa a kosti,

řádní superheroové. Ale řádní hasiči si většinou neřekne: „Nechodí tam!“, „Nedělej to!“, „Schovej se!“.
Hasičsky znovu a znovu sbíhají do hořících domů, vysílávají řešce srážení a vraků aut při nehodách, zachraňují lidi při povodních u jezera, nebo společně se zdravotníky a vozáky pospíchají do míst zasážených koronavirovými. Jdou prosit tam, odkud osobní raději ubíhají. To oni riskují své životy, za osobní, které ani neznají. Někteří mohou i přejít o svůj život nebo se zranit. Ale i po srážení většinou pomáhají znovu a znovu úplně cizím lidem a to i v této těžké době. Hasiči děkujeme!

Mladý hasič z Milavče

Vše ho začlo ho já vím,
 ve třech letech každý správně.
 Krásný přítel sdělování máme,
 vždy si je na 100% neuvážíme.
 Byl jsem ještě malý kluk,
 do látky jsem s košem šel.
 Čas však letěl jako šíp,
 mladší kategorie šlo,
 a teď stávkou se starší hým.
 Trelba, snářky, busola,
 ZPV je pro mě doména.
 Jednotlivce nebo hým
 vždy bojují se všem sil
 60 a 100 milují,
 hadice se běhu spojují.
 Rostelovají a pak cíl
 už mám jako čím chci být.
 Hrdý jsem, ho mi věř,
 mladý hasič z Milavče.

Záhada požáru

Nikde nikdo. V hustém kouři hasiči nikoho neviděli ani neslyšeli. Jako kdyby se všichni obyvatelé domu do země propadli. A pak to uslyšeli. Slabounké zakašlání. Rozběhli se směrem ke zdroji. Společně odstranili zbytky komody a pak našli mě. Vlastně... jen mé tělo.

Probudila jsem se. Můj dech byl zrychlený, žíly na spáncích mi pulzovaly. Byl to jen sen, říkala jsem si. Pak mi zrak padl na budík a já vyskočila z postele. Zaspala jsem. Ve skříni jsem vylovila džínny. Běžela jsem do prádelny, kde jsem si vyžehlila čisté triko. Když jsem dobíhala na autobusovou zastávku, přemýšlela jsem, jestli byla žehlička vypnutá, když jsem odcházela.

„Vezměte si každý jeden papír a pošlete dál. Ještě do něj nic nepište!“ Když se učitel neřval, protočila jsem panenky. Další hodina fyziky a další test. Učitel odstartoval čas na test a já zjistila, že jsem se na nic, co je v testu, neučila. Dívala jsem se z okna a přemýšlela. V hlavě mi létaly vzorečky pro výpočet rychlosti, hustoty a dalších veličin. Ale nic z toho nebylo to, co jsem potřebovala. Od toho usilovného přemýšlení mě začala bolet hlava. Zbývalo posledních pět minut do konce vyučování, a já měla napsáno jen několik řádek. Pak zazvonilo. S pocitem, že jsem napsala všechno, co jsem věděla, jsem test odevzdala. Na chodbách byla spousta lidí, a tak jsem si skoro nevšimla mojí třídní učitelky, která se ke mně snažila dostat. „Ado, pojď se mnou, prosím.“ řekla, když ke mně došla. Následovala jsem ji do kabinetu, který patřil jen jí. Když se snažila odemknout, spadly jí klíče, a mně došlo, že je nervózní. *Ale z čeho? Udělala jsem nějaký průšvih?* Otevřela dveře kabinetu a podržela mi je, abych mohla vstoupit. U okna stála vysoká štíhlá postava, a já zjistila, že to je Max. Můj o sedm let starší bratr. „Ado, Max tě odveze k vám domů. Ve vaší bytovce došlo k silnému požáru.“ Nic víc neřekla. Otočila jsem se na Maxe. Díval se na mě smutnými očima, plnými starostí.

Obloha byla temně šedá. Měla skoro stejnou barvu jako smítka popelu, snášejíci se z nebe jako sníh. Zůstala jsem sedět v Maxově autě, zatímco on šel zjistit, co se stalo. Skrz slzy jsem se dívala na to, co zbylo z mého domova. Ohořelé trámy, propadlá podlaha ve třech patrech bytovky, a popel všude okolo. Kouř už ustoupil, ale všimla jsem si, že pár hromádek nerozpoznatelné hmoty ještě doutná. Otevřely se dveře od auta a Max vlezl dovnitř. Z jeho výrazu jsem hned poznala, že se stalo něco špatného. A pak jsem si vzpomněla, že matka měla po noční. „Je... je máma?“ víc jsem ze sebe nedostala. V hlavě jsem viděla, jak žehlička padá na bok a později od ní chytá záclona. Červené jazyky přeskakují ze záclony na oblečení na pračce. Po několika minutách už plameny olizují většinu dřeva v prádelně. „Ado? Ado?“ otočila jsem hlavu k Maxovi. „Máma je v pořádku, stejně jako všichni sousedi. Má jen pár lehkých popálenin. Jsi ty v pořádku?“ Plameny plazící se přes chodbu do bytu v přízemí. Postarší paní sledující, jak se oheň krmí všemi jejími ručně vyráběnými plyšáky. Vyděšené pohledy zvířat, která cítí kouř na desítky metrů daleko... „Asi jo. Pojedeme za mámou?“

„... jistě, pokoj 32.“ Následovala jsem Maxe do matčina pokoje. Seděla na posteli a četla si knížku. Nebýt obvazů na ruku a náplasti na tváři, vypadala by, že si jen tak sedí v posteli a čte si knížku. Ale já v tom viděla něco jiného. Viděla jsem v tom svoji chybu, která mě bude pronásledovat ve snech, ale bude mi zatěžovat svědomí i ve bdělém stavu. Matka se na mě usmála, ale já viděla ten skrývaný smutek v jejích očích. Vyběhla jsem z pokoje, a zastavila se až v tmavé části chodby. Po tvářích mi stékaly slzy, kolena se mi chvěla. A v hlavě mi pořád běželo: tvoje vina, tvoje vina, tvoje vina... Uslyšela jsem kroky, a moje hlava vystřelila vzhůru. Šel ke mně Max a říkal: „Ado, už víme, kdo způsobil ten požár.“ Díval se na mě, a studoval mé od pláče oteklé oči. Podívala jsem se na něj, a řekla: „Byla jsem to já. Nechala jsem zapnutou žehličku.“ Vyvalil oči. Tohle ode mě rozhodně nečekal. „Ne, ne, ne. Co to říkáš? Požár založil žhář. Sám se k tomu přiznal. Vždyť za nic nemůžeš.“ Došel až těsně přede mě a rozpráhl ruce. Bez jediného slova mě objal. To objetí bylo tak uklidňující a láskyplné. Tehdy jsem pochopila, že domov je všude, kde jsou ti, které máme rádi.

Kategorie L 3

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

žáci 8. – 9. ročníku ZŠ a
3. - 4. ročníku osmiletých gymnázií

Dobrá den, vítejte v malé skromné vesničce poblíž Plzně, kdo do tohoto okamžiku žila v celku šťastná rodinka. Otec byl zedníkem v jedné soukromé firmě a matka v nemocnici jako velmi milá a nápomocná zdravotní sestřička. Mají dva syny, jeden navštěvuje základní školu a druhý začal těsně chodit do školky.

Je pátek a rodiče slíbili, že je dnes po výuce vezmou a pojedou na výlet do zoo. A to právě v tuto chvíli nastal velký zvrat v jejich životě... „Ahoj mami a tati,“ zdraví děti poslušně a je slyšet nadšení v jejich hlase. Rázem se jejich auto rozjelo. Během cesty tatínkovi volá babička, se kterou se zapovídá a přestane dávat pozor na silniční provoz. „Ááááá kamion!“ vykřikl tatínek a stočil volant doprava. Vyletěli z cesty. Vozidlo se řítí do hluboké rokle. Po několika vteřinách se zasekne o strom. V tuto chvíli začal doslova boj o život. Z nárazu byli všichni v bezvědomí. Z trosek se vyhrabal jen tatínek. Povšiml se, že auto začíná pomalu hořet. Naštěstí zde byl mladý kamionák - pohotově volá 112. Hasiči, záchranka, ba i helikoptéra na místo dorazili neprodleně. Požárníci dali vše do pořádku - vystříhali pomocí nůžek zaklíněné osoby a následně je předali zdravotníkům. Uhasili požár, vytáhli a odklidili nepojízdný šrot.

Rodiče vyvázli s lehkými zraněními, ale děti utrpěly těžké úrazy hlavy. A v tuto chvíli se probouzí naše babička z asi nejhorší noční můry, kterou kdy v životě zažila, ale i tak z tohoto textu plyne poučení netelefonovat za jízdy a soustředit se. Mějme na mysli, že život máme všichni jen jeden.

Petr Beránek

Jakub Koudele

Staň se mladým hasičem

Ať jsi kluk nebo holka,
ať ti čertovina z očí kouká,
ať jsi lenoch nebo spáč,
ať jsi sportovec i trochu rváč,
pospěš si mezi nás,
naučíme tě, co ještě neznáš.

Pravidelně se scházíme,
spoustu nových věcí se učíme.
Pátek je ten správný den,
kdy se všichni sejdem a zasmějeme.

Ať je léto nebo zima,
příprava podcenit se nedá.
Už v únoru soutěžíme,
své znalosti prověříme.

Plochá spojka, zkracovačka,
když to umíš, je tom hračka.
Srovnej mapu, najdi bod,
azimunt ti přijde vhod.
Zdravověda lehká není,
nejradši jsme, když je po ní.

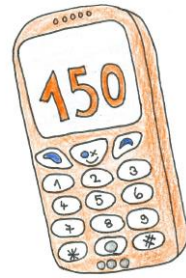
Jak zaklepe jaro na dveře,
netrpělivě vyhlížíme soupeře.

Stříkačku si vytlačíme,
do útoku připravíme.
Hurá, jdeme na to,
vyhlížíme zlato.
Po útoku štafeta,
neboj, nejsi popleta.
Někdy se to povede,
a jindy zas ne,
nám to ale nevádí,
náladu to nezkazí.

Odměnou je soustředění,
letní relax, nad něj není.
Vždycky si to užijeme,
ve zdraví to přežijeme.

Takže teď už neváhej
k nám se rychle přidávej.
Vojta, Ondra, Matyáš
přece nás v tom nenecháš.

HASIČI v mimořádných situacích

Pamatuj a volej 150 - to je naše číslo,
operátor poté pošle pomoc až na místo.
„Pomozte nám, prosím..... HOŘÍ!!!“
Hasiči se ihned do práce vydají.
Zaškrtni si svítko, ab' sis vodní mlouk klesla,
vidy když někdo z nich dorazí, je to paráda.
Ať profesionální či dobrovolní,
k záchráně jsou vždy nápomocní.

Když požárem rozsvítí se příroda či stavina,
zvednou se rasy a rasy hasiči, i když jsou znaveni.
Všechny záhuby, hadice, proudnice,
to je to, co používají hasiči nejvíce.
Oheň je nečistá, lidé jsou domů,
hasičům ale nastává práce přesně odmě -
- hledom' činnost vyhořelého místa,
to může provádět jen opravdový specialista.

Když voda svíráje už tak zavadělou krajinu,
jsou tu hasiči, lidé odvážných čine.
Zaškrtni čumy, pyle, záhuby....
Kdo jin' mám pomoci? Kdo asi?
Hasiči práce - čerpají vodu ze sklepi, obydlí....
přijí si holiv, ab' se lidé co nejvíce opět zabydli.

Když zvedne se vlna přívětivá,
hasiči připravují si své ochranné rukavice.
Sádky, pily, gumové, záhuby,
k tomu občas si vyprumohave' obědy.
Pomáhají i při opravách elektrického vedení,
což po zásahu elektrikaři, mrazí a más vodní, ale volní ocení.

HASIČŮM ZDAR a řádný pozdrav....

Kategorie L 4

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

studenti 5. – 8. ročníku osmiletých gymnázií,
3. – 6. ročníku šestiletých gymnázií,
1. – 4. ročníku čtyřletých gymnázií, SŠ

Ad jo, byla zase středa a já měla samadru úkol. Takže, co
 tu máme česina, matematika a angličtina? No super, tak jo, jde se
 do toho pusdit... o půl hodiny posděl... uť, už to mám koničně
 sa sebou, teď je čas na odměnu. Zajdu si pro nějakou
 tyčinku a kolu. Mňam, to jsem rázně popobozala. **BUM**
 Co to bylo? Vyběhla jsem a pokojí jako střela,
 abych zjistila, co se stalo. Na dvoře nam stojí auto, mezi
 od dvou domů. Mamka mi řekla, abych s bráčkou sje-
 žala v pokoji, ale přemohla jsem se tam medas samosně,
 co kdyby to vybuchlo ještě víc a dům přestavil na dno?
 A tak jsem vyběhla s pokojí, abych jim pomohla kápit.
 Křičet jsme samozřejmě povolali, ale jelikož si byli daleko a
 nevěděli jak rychle u nás budou, museli jsme si poradit
 sami. Běhali jsme za domem se skalky a kýchly vody, abychom
 to ukasili. Můj brácha spál na paprati a pálval auto vodou,
 snou a snou, ale auto hotela pořad dál. Z casti je to
 ale taky moje chyba, jsem dobrovolná kasička už skoro deset
 let a v tu chvíli mi nedosta je moje nové vozidlo vodou
 neukasile a se musile poucit prastorj kasiči přístroj.
 Za pár minut, když už byla voda po celém domě jsem běžela
 s další kýchle a další **BUM** spadla jsem a kýchl s vodou
 byli to sam. Oteppala jsem se a kýchla jsem pro další kýchl,
 museli jsme pokasírovat. Najstedi nás asi po čouk hodině kasiči
 bez výsledku sadránil náš soused, co jel kolem. Viděl, co se děje
 a byl nám na pomoc dal jeho kasičal s auta. Auto jsme nakonec
 ukasili a všichni dopadlo dobře, kasiči přijel až ke konci,
 když už nebylo co kasič, ab alespoň s námi sepsali papírj o tom
 co se stalo. A poračioni na závěr? Camabujse jí, že ková
 auto ukasile prastorj kasičalem a ne vodou.

Milavčičtí hasiči

Dnes je taký super deň,
 pogoďte sa mnou prečítť sem.
 Začalo to pred 22 rokmi,
 kedy v Milavčičoch obnovili deti.
 Všetchno by to bolo fajm aké!!!
 kedyž mejai školák, nepatríte k nám.
 Poté nastal veľký zlom, pod SDH patríť jenom.
 Vedoucí se zmenili,
 a minimum si stožili.
 Ťel té doby každý pátek,
 máme schůzky i ve svátek.
 Soutěže a volný čas trávim s hasiči ráda nas a zas.
 Mladší, starší i dorost máme,
 na soutěže se chystáme.
 A když někdy cinkne kov,
 je to hrdost pro celý sbor.
 Tak jak časem odrůstáme,
 nás zas mladším předáváme.
 Já to vim a mám to ráda,
 instruktorkou jsem se stala.
 Nikdy na nic mejšem sama,
 SDH Milavče mám a jsem r mám ráda.

Malý hraička.

Hral se Adamba,
hral se sám.
Co se stalo,
posmívám.

Hrabene hrá jako štít,
Adamba hraje.
Co hrá o hru?

Udáví byl Adamba malučký,
mával nos nad ševičky.

Zaobrámi hraje,
by přivábil hraje.

Leha hrá,
plamen celá.
Něch se radí.

Jako čelo své májí?
150 radí.

Nech by šelky,
nech je byl!
Udáví mám celý byl!

Běže, běže hraje,
po schůdku i po hři.

Hrá hra?
Hrá hra?
Udáví mám
mám hra?

Hra hra, celá hraje.
Dítě má celou hraje.

Udáví hra,
leží v duchem.
Ležák má jedním vřem.

Hraje má radí,
všechno radí hraje.

Šelky májou pro děti,
přivábe do hři.

Zdeněk Štengl 17 let

Jedna hra, hra, hra, hra,
nech by šelky radí byl.

Kategorie M 1

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

mladší děti

(do 5 let, v roce 2022 dovrší 5 let)

Kategorie M 2

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

starší děti

(od 5 let do ukončení docházky v MŠ
- v roce 2022 dovrší 6 a více let)

Kategorie ZŠ 1

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

žáci 1. – 2. ročníku ZŠ

INTEGROVANÝ
ZÁCHRANNÝ
SYSTÉM

112

POLICIE

158

HASIČI

150

SANITKA

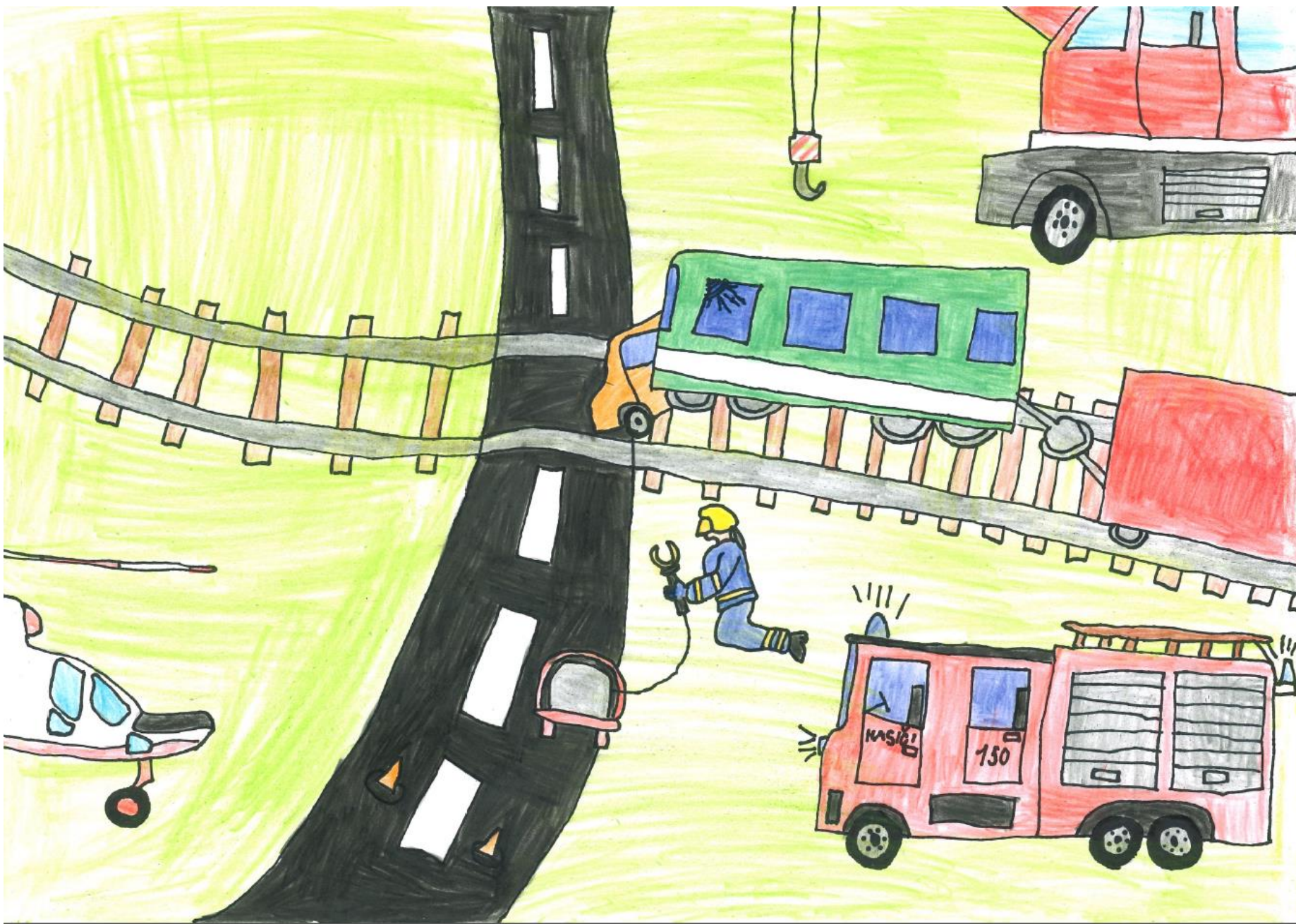
155

MĚSTSKÁ
POLICIE

156

Kategorie ZŠ 2

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

žáci 3. – 5. ročníku ZŠ

Kategorie ZŠ 3

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

žáci 6. – 7. ročníku ZŠ a
1. – 2. ročníku osmiletých gymnázií

Kategorie ZŠ 4

SH ČMS

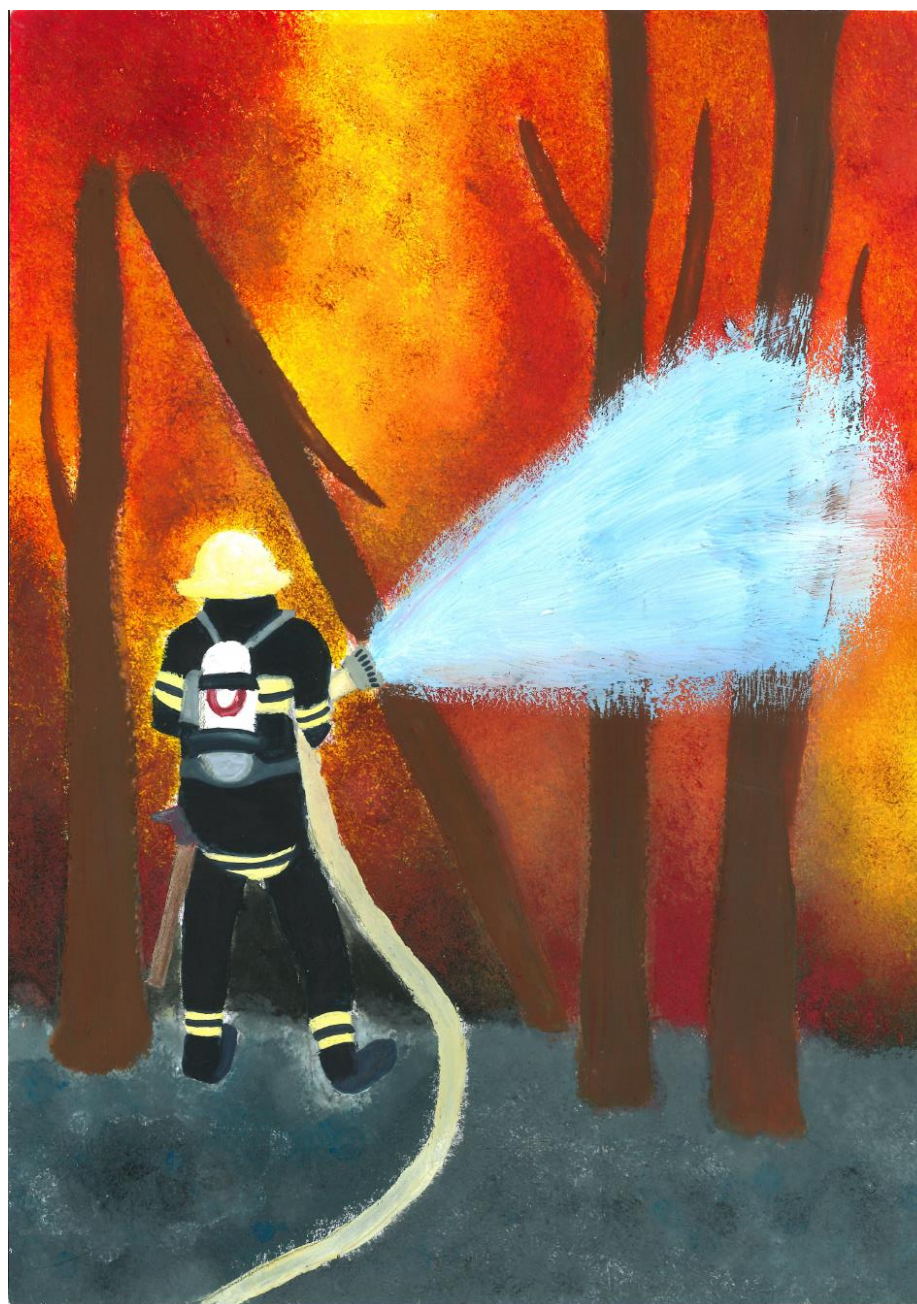
Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

žáci 8. – 9. ročníku ZŠ a
3. – 4. ročníku osmiletých gymnázií

Kategorie K 1

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

děti a mládež praktických a
speciálních škol 6 – 10 let

SOPTÍK

Kategorie K 2

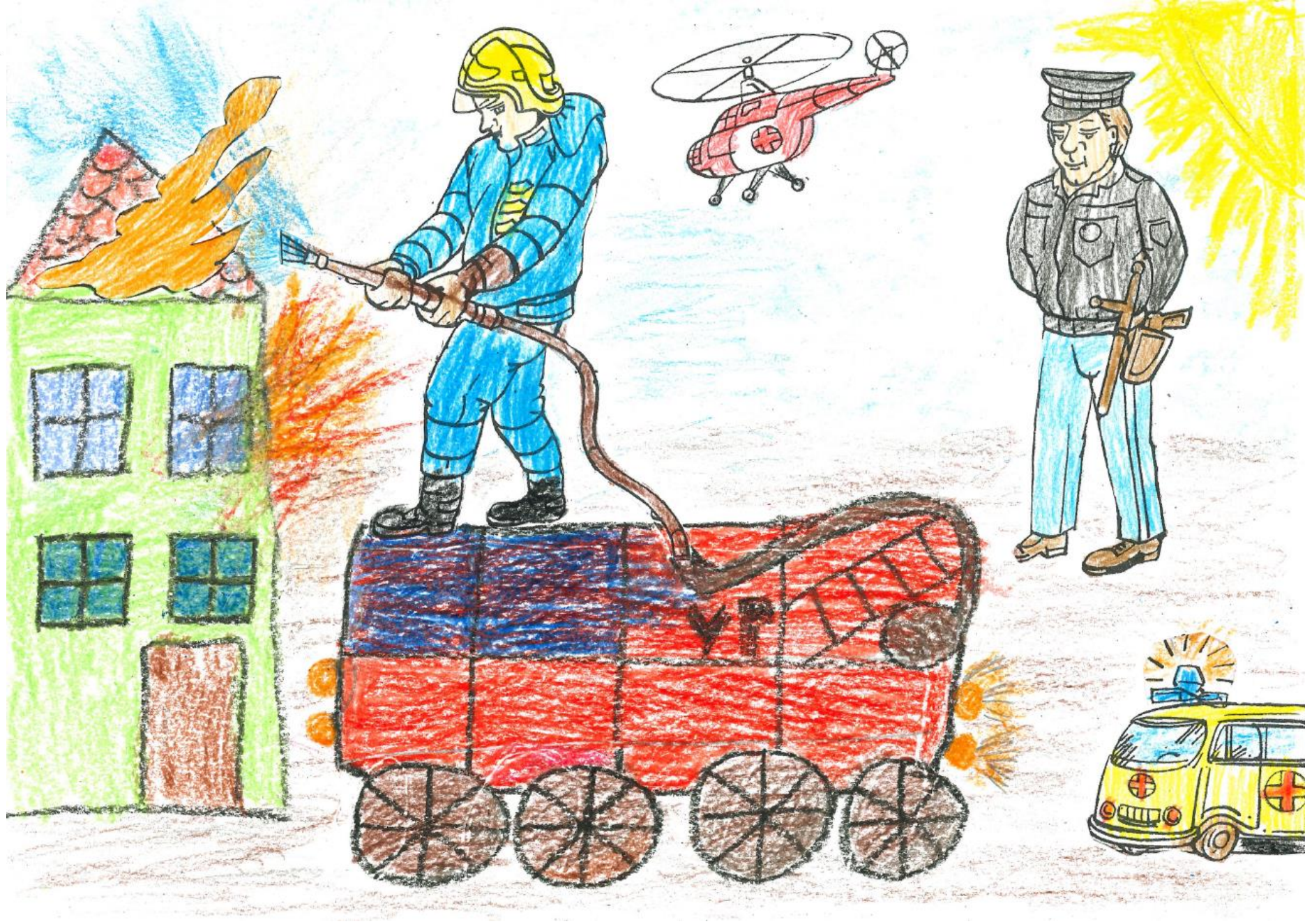
SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

pro děti a mládež praktických a
speciálních škol ve věku 11 – 18 let

Kategorie ZUŠ 1

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

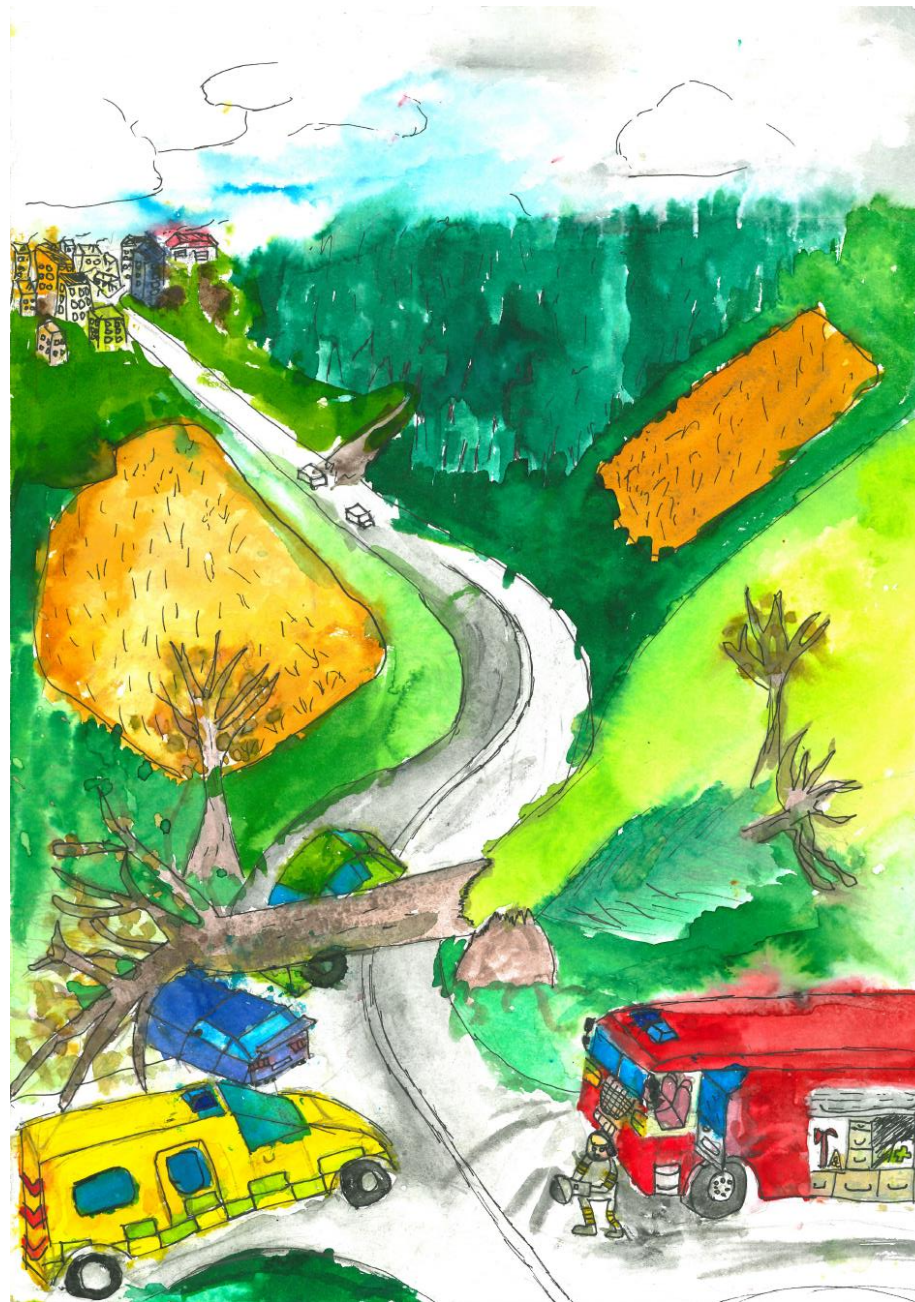
Odborná rada prevence

žáci základních uměleckých škol ve
věku 6 – 10 let

Kategorie ZUŠ 2

SH ČMS

Krajské sdružení hasičů Plzeňského kraje

Odborná rada prevence

žáci základních uměleckých škol ve
věku 11 – 15 let

